

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	SSA Stanisław Urban
Protokolant:	st. sekr. sądowy Paweł Szemberski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Mariusza Chudzika

po rozpoznaniu sprawy skazanego **P. G.**

z powodu zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt II Ko 73/14

w przedmiocie rozłożenia na raty kwoty przepadku korzyści majątkowej

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia:

I. **utrzymać** zaskarżone postanowienie w mocy,

II. **zwolnić** skazanego w całości od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, **obciążając** wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 maja 2014r. Sąd Okręgowy w Krośnie, działając na podstawie art. 49 § 1 k.k.w. w zw. z art. 206 § 2 k.k.w., rozłożył skazanemu P. G. orzeczony wyrokiem Sądu Okręgowego

w K. z dnia 6 marca 2014r., sygn. akt III K 232/13, przepadek korzyści majątkowej w wysokości 100 000 zł (sto tysięcy złotych) – pkt VIII wyroku, na dwanaście rat miesięcznych, pierwsza w wysokości 8 337 zł (osiem tysięcy trzysta trzydzieści siedem złotych), płatna do końca czerwca 2014r.,

a jedenaście kolejnych w wysokości po 8 333 zł (osiem tysięcy trzysta trzydzieści trzy złote), każda płatna do 30 dnia każdego kolejnego po sobie następującego miesiąca.

Powyższe orzeczenie zaskarżył skazany, który podnosi że nie uwzględnia ono jego sytuacji materialnej i rodzinnej, a spełnienie świadczenia, pomimo rozłożenia na raty na okres 12 miesięcy, nie może odbyć się bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania jego i jego rodziny.

Wskazując na powyższe wnosi o:

1. zmianę postanowienia w części co do okresu na jaki świadczenie zostało rozłożone na raty,
2. orzeczenie rozłożenia świadczenia na raty na okres 3 lat.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie jest zasadne i to w stopniu wręcz oczywistym.

Przepis art. 206 § 3 k.k.w. stanowi, że przepisy § 1 i 2 mają odpowiednie zastosowanie do wykonania orzeczenia o nawiązce na rzecz Skarbu Państwa oraz o przepadku, jeżeli jego przedmiotem jest kwota pieniężna, co w praktyce oznacza stosowanie odpowiednio art. 49-51 Kodeksu karnego wykonawczego. Wnioskodawca winien zatem wykazać, że natychmiastowe wykonanie grzywny (odpowiednio – przepadku korzyści majątkowej) pociągnęłoby dla niego lub jego rodziny „zbyt ciężkie skutki”.

W doktrynie podkreśla się, że ustaleń co do tego czy istotnie zachodzą owe „zbyt ciężkie skutki”, sąd powinien dokonywać na podstawie obrazu stanu majątkowego skazanego, danych dotyczących faktycznych jego zarobków, innych głównych i dodatkowych dochodów, sytuacji rodzinnej, stanu zdrowia skazanego w powiązaniu z możliwościami dodatkowego zarobkowania, jego wykształcenia i zawodu oraz możliwości pracy zgodnej z tym wykształceniem i wyuczonym zawodem, istnienia majątku wspólnego skazanego i jego małżonka, mogącego stanowić przedmiot egzekucji.

Sąd nie powinien rozkładać grzywny (kosztów sądowych itp.) na raty, gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zawierającego wymienione informacje wynika, że skazany może uiścić grzywnę (koszty sądowe) jednorazowo, albo gdy zabezpieczenie dokonane na mieniu skazanego pozwala na jej realizację.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że sytuacja materialna skazanego uzasadnia tezę, iż jednorazowa zapłata przez niego kwoty 100 000 zł orzeczonej tytułem przepadku korzyści majątkowej, zarówno z uwagi na jej wysokość, jak i również wysokość orzeczonej

w przedmiotowej sprawie kary grzywny, pociągnęłaby zbyt ciężkie skutki.

Skazany (choć nie wprost) odwołuje się do treści art. 49 § 2 k.k.w., który stanowi, że w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie,

a zwłaszcza gdy wysokość grzywny jest znaczna, można rozłożyć grzywnę na raty na okres 3 lat. Rzecz jednak w tym, że przepis art. 49 § 2 k.k.w. nie ma jednak zastosowania w odniesieniu do wykonania orzeczenia o nawiązce na rzecz Skarbu Państwa oraz o przepadku, jeżeli jego przedmiotem jest kwota pieniężna, co wprost wynika z treści art. 206 § 3 k.k.w. in fine, gdzie mowa

o tym, że „okres rozłożenia tych należności nie może przekraczać 1 roku”.

Przepisy art. 49 – 51 k.k.w. mają „odpowiednie” zastosowanie do wykonania orzeczeń zakresie rozkładania na raty i umorzenia należności sądowych, a zatem należy je stosować wprost tylko w takim zakresie, w jakim ustawodawca poszczególnych kwestii nie uregulował odmiennie. O tym, że tak postąpił przekonuje nie tylko treść art. 206 § 3 k.k.w., ale też brzmienie art. 206 § 2 k.k.w., gdzie wyraźnie zaznaczono, że okres rozłożenia na raty kary porządkowej nie może przekraczać 6 miesięcy, a więc jest on wyraźnie krótszy niżby to wynikało z treści art. 49 § 1 k.k.w.

Z tych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono z uwzględnieniem trudnej sytuacji materialnej skazanego.